

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica pomenirii izgonirii lui Adam din rai

Mă apropii de ieslea cuvântului Meu și Îmi trezesc pe cei din porți. Amin. Hai, fiilor copii, hai, că voiesc să Mă așez în carte cuvânt, dar mai întâi să vă mângâi în dureri. Vă doare și trupul, dar vă doare sufletul și duhul de la fel de fel de lovituri, dar nu uitați că Eu sunt Cel durut în voi, că dacă voi n-ați fi călăuză Mea cea din fața poporului Meu, nu v-ar durea atâtea dureri câte vă dor pe voi, dar voi, de dragul Meu, pe toate câte lovesc în Mine le purtați, că sunteți în trup, și trupul are ochi și urechi și mâini și picioare și spate și suflet viu. Vă folosesc din plin pentru purtarea durerilor Mele, că Eu de aproape cincizeci de ani călăuzesc din greu poporul, ca să am un popor al Meu, numai al Meu, și să-l învăț să nu fie al său, ca să am Eu putere peste el și să-Mi pot arăta slava Mea care așteaptă să se vadă de la margini la margini, dar omul Îmi stă împotriva, copiii duruți sub povară. Mă uit la durerile Mele din voi și n-am cum să vi le iau când ele sunt, când ele vin. Iubirea voastră e mare pentru Mine și dați din greu să-Mi țineți poporul în brațul Meu și nu vă ajunge timpul pentru toată grija de popor și de lucrarea Mea peste pământ, iar Eu am mult, mult, mult de tot de lucrat și de cuvântat ca să-Mi țin poporul pe picioare și ca să-i dau ce-i trebuie pentru viață și ca să întind mâna Mea după om, fiilor copii. Vreau să-l trag pe om în rai, asta vreau să fac prin venirea Mea cuvânt pe pământ. Vreau să fac voia Mea pe pământ și nu am loc de voia omului, iar Eu am spus vouă să scrieți că nu e bună voia liberă, ci e bună voia lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

Acum dau să plâng cu voi, copiii de sub povara venirii Mele. Vă iau și Mă duc cu voi până la ziua când Eu l-am pierdut din rai pe om. Uitați-vă și vedeți ce a putut face voia liberă a omului cel zidit de mâna Mea. Iată-l pe omul care a dat voia Mea pe voia lui.

Sărbătorim sărbătoare de cuvânt, dar sărbătoare cu durere în ea. Nu mai pot să-l fac pe om să Mă iubească. Nu mai pot să-l fac pe om să facă voia Mea, că omul e născut din omul care a făcut voia lui lepădând din el voia Mea. Duhul voii libere i-a spus lui că nu va muri dacă va face voia lui, ci doar va cunoaște, dar nu i-a mai spus că aceasta este moartea și nu viața cea fără de moarte în ea. Viața cea fără de moarte era aceea pe care i-o dădusem omului s-o aibă în rai, mâncând din roadele ei. Dar ca să-l învăț pe el dragostea lângă ascultarea pe care i-o dădusem s-o trăiască în rai, i-am dat prilej s-o învețe și i-am spus lui: *«Din toți pomii raiului poți să mănânci, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci cum vei mânca, vei muri negreșit»*. Din clipa aceea el a avut puterea să-Mi arate dragostea prin ascultare cu iubire în ea. El însă a folosit nemulțumirea. Promise putere să stăpânească peste cele făcute de Mine pentru om până să-l fac pe el, și, odată cu puterea pe care o luase de la Mine, el s-a semețit peste Mine cum că este stăpân, așa cum face omul de atunci și până azi, fiindcă omul nu Mă vede dacă Eu stau în taină.

Plâng cu voi în brațe, copiii de sub povara venirii Mele, că omul cel zidit de mâna Mea a folosit nemulțumirea. N-a găsit pentru el nici o mângâiere din toate ființele cu suflet viu, pe care le făcusem cu cuvântul pentru bucuria omului. Când am văzut că el își folosește puterea și că e nemulțumit, i-am dat somn greu și am scos din el pe femeie și am pus-o înaintea lui, iar el a zis: *«Ea este os din oasele mele și carne din carnea mea»*, și numai așa și-a găsit el mulțumirea în rai. Eu priveam cu durere mare când el a spus aceasta, și apoi iarăși a mai spus: *«De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi cu femeia sa și vor fi amândoi un trup»*. Atunci omul s-a recunoscut în femeia sa, iar pe Mine M-a lăsat și a făcut voia ei, că era atrasă de bărbatul ei, bărbatul din care ea a fost luată.

O, tu, cel zidit de mâna Mea din pământ, Eu am scos pe femeie din tine ca să scot răul din tine, dar tu ai luat și ai mâncat din el, și apoi M-ai judecat. L-ai judecat în rai pe Dumnezeu după ce ai făcut voia ta, căci Eu te-am întreat: «*Pentru ce ai făcut aceasta?*». M-ai judecat că ți-am dat pe femeie și Mi-ai spus: «*Femeia pe care mi-ai dat-o mi-a spus să mănânc că nu voi muri, ci voi cunoaște*». Ți-am dat-o, dar nu ți-am spus s-o ascuți pe ea, ci ți-am spus să mănânci din toți pomii raiului și nu din ea, iar tu trebuia să iei din gura Mea cuvânt, nu din gura ei, iar ea trebuia să-ți fie supusă, precum tu trebuia să-Mi fii Mie supus dacă Eu te-am creat. Ai avut de la Mine puterea dată ca să-Mi arăți dragostea prin ascultare cu iubire în ea, dar tu ai prins duh de stăpân peste toate pe pământ și ai întins mâna să stăpânești peste cer și peste scaunul Meu și peste statul Meu în tine pe pământ, iar Eu eram Cel Preaînalt și te priveam cu durere. Dacă Mă ascultai să crești și să te înmulțești din Mine și nu din tine, rămâneai stăpân pe tine prin cuvântul de peste tine, dar tu te-ai lăsat de ascultarea de Mine, și atunci femeia pe care Eu o scosesem afară din trupul tău s-a făcut cuvânt peste tine și ți-a spus să mănânci din pomul cunoștinței, că nu vei muri, ci vei cunoaște ca Dumnezeu. Când ea a întins mâna să ia și să mănânce, tu nu numai că nu i-ai spus să nu ia; ba ai luat și tu din mâna ei și ai mâncat, și ai uitat să Mă ascuți, ai uitat să Mă iubești după ce ți-am dat să lucrezi dragostea cea cu iubire în ea. N-ai vrut să cunoști iubirea, ci ai vrut să cunoști cunoașterea, și să fii apoi ca Dumnezeu, cunoscător a toate, cunoscătorul ființei lui Dumnezeu, Care a adus totul din neființă la ființă. Iar Eu, Făcătorul a toate, îți dădusem să mănânci din toți pomii raiului și să fii mulțumit și să fii cuminte și să iubești viața și nu moartea cea de la neascultarea ta.

Acum, după șapte mii de ani de la durerea Mea de la tine, stau de vorbă cu tine în fața neamului omenesc, iar tu, cel zidit de mâna Mea din pământ, apleacă-te înaintea Ziditorului tău. Amin, amin, amin.

– *La ceasul cel din urmă al pocăinței omului, mă așezi față în față cu Tine, o, Creatorule al meu, ca să mă audă tot trupul, de la facerea mea și până la venirea Ta care lucrează după șapte mii de ani învierea morților, de la cel din urmă și până la cel dintâi, până la mine, Doamne.*

Eu sunt omul cel zidit de mâna Ta din pământ, și suflând peste mine mi-ai dat suflet viu și mi-ai spus să stăpânesc peste cele ce Tu le-ai scos din pământ, ființe vii, după tot soiul lor, și să mă bucur în mijlocul facerii Tale. Mi-ai făcut casă apoi, ca să am numai bucurii, și ai numit-o grădina Edenului și m-ai așezat în ea și mi-ai spus să mănânc bunătățile care creșteau în pomii raiului, Doamne. Dar eu m-am crezut stăpân peste toate, și în aceasta am greșit Ție, Stăpânului meu. Mi-ai adus toate ființele vii, ca să le pun nume la toate, și le-am pus, prin înțelepciunea cu care Tu erai în ființa mea, dar n-am găsit un ajutor pe potriva mea în toate ființele vii. Atunci Tu ai luat din mine și ai făcut femeia și ai adus-o la mine, iar eu m-am recunoscut în ea, și pe ea în mine, și am zis: «Ea este os din oasele mele și carne din carnea mea, și se va numi femeie», și apoi am zis: «De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi de femeia sa și vor fi amândoi un singur trup». Atunci eu Te-am supărat amar, fiindcă Dumnezeu era Tatăl meu și mama mea, iar duhul răului a prins în mine ființă, și cel viclean m-a auzit și i-a zis femeii: „Oare, Dumnezeu a zis să nu mâncați din toți pomii raiului?”. Ea i-a răspuns că putem să mâncăm, dar nu și din pomul cel din mijlocul raiului, ca să nu murim apoi. Atunci i s-a răspuns: „Nu veți muri, dar în ziua când veți mânca din el, veți cunoaște ca Dumnezeu“. De atunci femeia a prins dor de mâncat din pom, ca să ia cunoaștere, și a mâncat și a cunoscut, și eu am luat din mâna ei și am mâncat și eu, și a mâncat omul din pomul cunoașterii, Doamne, și s-a văzut gol și s-a rușinat unul de altul bărbatul și femeia și s-au acoperit cu frunze de smochin, și s-au temut apoi de Dumnezeu pentru neascultarea lor cu care au iscodit firea dumnezeiască, și au dat să se ascundă cei doi unul de altul și de Dumnezeu.

Stau înaintea Ta cu păcatul meu, Ziditorul meu. Îi spun omului că nu este bine să fie omul singur. Îi spun omului așa cum ai spus Tu, căci cuvântul Tău este bun, iar cuvântul meu este rău; este rău pentru că nu este cuvântul Tău. Mă căiesc de păcatul meu cel din rai, căci am spus

cuvântul meu că «va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi de femeia sa și vor fi amândoi un singur trup». Am lăsat ascultarea de Tine, Ziditorul meu, și am ascultat de femeie și am mâncat din pomul cunoașterii și am cunoscut că sunt gol. M-am sfiit de goliciunea mea, căci duhul meu cunoștea binele și răul care intraseră în ființa mea după ce luasem știință, și n-am mai lucrat dragostea, care m-ar fi întors din nou la Tine, care m-ar fi ajutat să mă umilesc înaintea Ta pentru neascultarea mea, iar frica mi-a cuprins atunci ființa și m-a făcut să mă ascund. Și pentru că am dat să mă ascund, Te-am supărat, Te-am îndurerat pentru viața mea care căzuse din raiul ascultării, căci eu nu am dat să Te mai ascult apoi. O, cât de bine mi-ar fi fost mie și Ție să mă fi umilit atunci înaintea Ta de greșeala mea, Ziditorul meu! Dar eu eram alipit de femeie și nu Te-am mai ascultat ca să Te aleg atunci din nou de Tată al meu și să Te ascult și să nu moară zidirea Ta. Eu singur mi-am grăbit ieșirea din rai, căci îngâmfarea mea mi-a stat împotriva și am pierdut fericirea și am găsit durerea. Tu însă ești Cel mângâios, Cel milos, și îmi dai din nou viața, și ai spus că cel ce se smerește pe sine va fi înălțat, Doamne.

I-ai luat pe fiii Tăi cei din urmă ca să le văd eu umiliința lor cu care s-au aplecat Ție ca să Te asculte după șapte mii de ani de neascultare a omului, și prin ei să dai mâna morților să se scoale, Doamne. Eu îi privesc și le spun:

O, fii ai lui Dumnezeu, iată-mă! Stau înaintea Ziditorului meu și înaintea voastră. Iată-l pe omul care a dat voia lui Dumnezeu pentru voia lui. Plânge Dumnezeu și zice că nu mai poate să-l facă pe om să facă voia Domnului, căci omul e născut din mine, omul care a făcut voia lui lepădând din el voia lui Dumnezeu. Duhul voii libere este moarte peste om, și e bătrân cât șapte mii de ani acest duh.

Ascunderea, vreau să spun ce face ea din om. După ce omul se folosește de ea, el capătă duhul nemulțumirii, și cu el caută să se așeze peste alt om, iar acest păcat îi face pe cei doi să-l ascundă pe el. Dacă Ziditorul omului a văzut acest păcat la om, a stat pe pământ cu cuvântul cunoașterii Lui, rostindu-l în toată vremea prin proorocii peste care El a pus cuvântul Lui, Duhul Lui, Cel cunoscător a toate, că nu poate fi nimic ascuns de om înaintea lui Dumnezeu, ci totul este prin lumină.

O, fii ai lui Dumnezeu din zilele venirii Lui cu învierea morților care vor sta curând, curând înaintea Lui, și care stau față în față cu Dumnezeu prin cuvântul Lui de peste voi! Îi spun omului să nu mai facă ascundere, să nu mai facă păcat omul, căci păcatul caută ascunziș în om, și între om și om. Îi spun omului să umble în lumină, căci tot ce dă omul să ascundă este întuneric, iar lumina îl vedește pe el. Îi spun omului să se umilească și să iasă la lumină cu toate cele ascunse ale lui. Îi spun omului să nu se semețească, fiindcă cel ce se semețește, se ascunde apoi, se nemulțumește apoi, și se duce să-și pună nemulțumirea lui între om și om, și apoi cei doi se ascund, și aceasta înseamnă întuneric peste care Duhul Domnului plutește ca să-l scoată pe om din întunericul lui la lumină. Eu, omul cel zidit de Dumnezeu, îi spun omului să nu se ascundă nici în el, nici între om și om, și fiecare să-și scape viața sa dându-se lui Dumnezeu, și să nu-și caute altă cetate de scăpare, că iată-mă pe mine cum mă scoate Domnul ca să fiu văzut, și apoi să fiu miluit de Duhul lui Dumnezeu, Care cutreieră lumea și omul ca să-l scoată din el și să-l ia în sânul Lui, în sânul lui Dumnezeu să fie omul luat. Amin.

O, fii ai lui Adam, strig și la voi. Fugiți de duhul de femeie, și atunci veți putea să vă biruiți trupul și tot ce este omenesc pe pământ. Fugiți de desfrânare. Desfrânarea este duh de femeie. «Orice păcat pe care-l săvârșește omul, este în afară de trup, dar cine se dedă desfrânării, păcătuiește în însuși trupul său». Alergați la acest izvor al învierii morților și faceți din trupurile voastre temple ale Duhului Sfânt, că plânge Dumnezeu după om. Întoarcerea în rai este sfințenia. Ea face în trupul omului împărăția lui Dumnezeu. Primiți îndreptarea din gura lui Dumnezeu, că eu n-am făcut aceasta, și m-am dezvinovățit împotriva mea însumi, și nicicum altfel, chiar dacă m-am supărat pe Dumnezeu și am crezut că pot da vina pe El că mi-a dat femeia. Când omul greșește făcându-și voia, el se ascunde apoi, se ascunde și nu se teme, căci

ascunderea îl ridică pe om și îi dă putere pentru ea împotriva lui Dumnezeu și împotriva omului și împotriva lui însuși.

În rai nu e ca pe pământ, iar eu am fost luat din rai și am văzut apoi aceasta. Când omul se dă lui Dumnezeu, el este luat de pe pământ și așezat de Dumnezeu în rai, dar dacă el uită că în rai nu e ca pe pământ, se minte omul așa cum m-am mințit eu în rai. Întoarcerea în rai este sfințenia, dar ea nu este nimic, nimic fără de ascultare, și eu am văzut cel dintâi că m-am mințit, și am văzut că în rai nu e ca pe pământ, ca pe pământul din care eu am fost luat de Dumnezeu când El l-a făcut pe om. Dacă îi era bine omului pe pământ, mă lăsa pe pământ după ce m-a zidit, dar Domnul mi-a făcut grădină de rai, plină cu pomi plăcuți la vedere și cu roade bune de mâncat, și din roadele acelea trebuia să mănânc, și nicidecum din pomul care avea în roadele lui binele și răul, pe care numai Dumnezeu îl stăpânea ca să nu fi fost atins, ca să nu cerceteze omul ființa lui Dumnezeu. Eu dacă am mâncat din pomul acela am crescut ca Dumnezeu și mi s-au deschis ochii și am văzut ce am făcut, și apoi m-am temut de ființa lui Dumnezeu, căci m-am văzut gol. Când Domnul m-a strigat, eu l-am spus că m-am ascuns că sunt gol. Iar El m-a întrebat: «Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci?». N-am putut, n-am avut cum să mă ascund de Dumnezeu, și acum spun la tot omul că ascunderea este minciuna care-l minte pe om că se poate ascunde, și om pe om se ține rob ascunderilor mari și mici, și nu iese omul din această robie nici măcar pentru mântuirea lui.

Îmi pare rău că nu m-am umilit în rai, iar ție, omule, să-ți pară rău că nu te-ai umilit și nu te umilești pe pământ, ca să te ia Dumnezeu și să-ți dea raiul. Umilește-te, îndreaptă-ți pașii spre cunoașterea de Dumnezeu, Care-ți pune ție calea sub picioare, sfințenia raiului, căci Domnul este mult milostiv.

Feriți-vă de desfrânare, o, fii ai oamenilor, și luați din Dumnezeu putere ca să vă faceți fii de Dumnezeu, căci mare taină vă spun, și iată ce vă spun: «Mă îndur de cine voiesc» a spus Domnul Dumnezeu. Dacă omul se face de bunăvoie voia lui Dumnezeu stăruind în ea prin ascultare și prin mare și multă lucrare a Sa prin om, atunci Domnul Se îndură și binevoiește în om, și nimeni n-are cum să-l judece pe unul ca acela care face lumină peste lume și peste om, pentru că fericit este omul căruia nu-i socotește Domnul păcatele fiindcă se face voie a Sa. Amin.

O, fii ai lui Dumnezeu, m-a adus Domnul față-n față cu voi, iar voi sunteți așa de miloși de nu vă poate Domnul pomeni greșalele voastre din viața voastră de pe pământ. Îmi dă Domnul prin voi iertarea păcatului meu care a apăsât peste tot neamul omenesc, de n-a scăpat nimeni de el, în afară de Omul Cel născut din Fecioară, Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot, Cel Care S-a întrupat pe pământ în Fecioară, și apoi S-a născut și a crescut până la vârsta trupului meu cel făcut de El, și apoi, la plinirea vârstei aceea, El a murit pentru păcatul meu în ceasul cel din ziua în care eu am mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului și am cunoscut apoi ca Dumnezeu după ce am călcat porunca Lui care mi-a spus să nu mănânc din roadele pomului stăpânit de Dumnezeu. Sunteți miloși ca Domnul. E Duhul Lui în voi din zi în zi mai mult pentru învierea făpturii. Ieșiți de sub poveri și suflați peste morți și peste vii, că tot și toate își așteaptă răscumpărarea. O, cât sunteți de firavi, și ce greu e pe voi! O, cât sunteți de miloși!

Ai grijă de ei, Ziditorul meu, căci Tu Te-ai îndurat de ei și i-ai făcut lumină a lumii și i-ai făcut sarea pământului, că ei Te au cuvânt peste ei cum Te aveam eu în rai, Ziditorul meu. Am stat un veac pe pământ și nu m-am băgat sub greul Tău, Ziditorul meu, iar pe ei ai pus șapte veacuri de oameni, și trupul lor e șubred, și sarcina de pe ei e grea de tot, iar ei sunt cei miloși, cei mai mici ai Tăi, prin care Tu scrii cu mâna lor în carnea omului cuvântul Duhului Sfânt, chemarea la înviere pentru toată făptura, Doamne.

O, fii micuți, v-aș tot privi și v-aș tot mărturisi neamurilor de pe pământ, că sunteți atâta de miloși pentru Dumnezeu și pentru om! O, cine v-ar mai judeca pe voi că aveți greșale când voi

aveți o așa de grea povară de purtat? Povara Domnului, venirea Lui cu sfinții Lui în zeci de mii de mii. Amin.

Sărut acest pământ în care stați și din care eu am fost făcut de Dumnezeu. Îi miros mireasma, îi ascult inima cum bate, și nimeni din jurul lui nu-i știe taina lui și taina mea din el, iar voi sunteți în el cei miloși ai Domnului, cei frânți de povara venirii Lui. Fericiți sunteți voi, cei frânți sub această povară, chiar dacă sunteți mereu, mereu, mereu îndurerăți, și de mici ce sunteți, abia, abia mai puteți prin dureri. Vă plânge Domnul neputințele și milă mi-e de voi, și milă mi-e de Domnul, de pe puntea aceasta dintre cer și pământ, dintre cele ce se văd și cele ce nu se văd. Îmi umpleți duhul de milă, după șapte mii de ani de păcat al omului. Curând, curând va da Domnul inimă nouă peste tot omul care este pe pământ, dar toate, toate încep de la voi, copii micuți, fii ai lui Dumnezeu, așteptați de șapte veacuri de toată făptura care plânge după voi ca să fiți și ca să purtați greaua povară a venirii Domnului după cele șapte veacuri de plâns al Domnului după om. Puțin, puțin și nu veți mai avea dureri, ci numai mângâieri, căci Domnul lucrează acum din durerile de pe voi mângâieri pentru voi, cei atât de miloși de Dumnezeu și de om. Vă simt din plin durerea și suspinul ei cel nevăzut de voi. Purtați-L pe Domnul întru venirea Sa, și toată făptura vă va feri pe voi curând, curând, curând. Îmi aplec fruntea și vă simt iubirea inimii, și fericiți sunt cei ce se vor apleca vouă în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Care vine la voi, și lucrează cu voi Duhul de la Care înviază și vor învia tot și toate. Amin, amin, amin.

– Acum grăiesc Eu, Domnul. Eu sunt Cel ce sunt, și Mă dau celor sfinți în cer și pe pământ, căci cine aude acest cuvânt al Meu în cer și pe pământ, acela se sfințește prin el, căci cuvântul este sfânt, este Domnul. Amin.

Ți-am spus, Ierusalime de azi, nu demult ți-am spus că îți voi vorbi ție despre taina sfinților Mei. Cuvântul Meu îl sfințește pe om, și înviază sub el făptura, fiule. I-am luat pe cei din grădina cuvântului și M-am dus cu ei până la ziua când Eu l-am pierdut din rai pe om, și le-am spus: „*Uitați-vă și vedeți ce a putut face voia liberă a omului cel zidit de mâna Mea. Iată-l pe omul care a dat voia Mea pentru voia lui*“. Am venit cu ei înapoi ca să sărbătoresc cu tine sărbătoare de cuvânt, sărbătoare cu durere în ea, că Mă lupt să-l fac pe om să Mă iubească și nu pot să-l fac să-și frângă voia lui pentru voia Mea în el. Mă lupt cu mare greu și cu mare povară peste cei ce-Mi poartă venirea, Mă lupt să-l fac pe om să nu mai mănânce păcat, să nu mai ia din femeie omul, să nu mai ia de la femeie, și să ia omul din pomul vieții, ca să se tămăduiască de sine omul. Eu sunt pomul vieții, și Mă fac râu de cuvânt peste om ca să înțeleagă omul taina sfinților Mei, cuvântul Meu care sfințește pe om ca să-l așeze apoi unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, unde nu este păcat, că nu altfel înseamnă cele în care voiesc Eu să-l așez pe om. Orice păcat pe care îl săvârșește omul, este în afară de trup, dar cine se dedă desfrânării, păcătuiește în însuși trupul său. Îi poruncesc femeii să nu mai omoare omul prin trupul și prin duhul ei de femeie. Îi poruncesc omului să nu mai umble după cunoașterea binelui și a răului, ci să ia să mănânce din cuvântul vieții, care curge din gura Mea spre tămăduirea neamurilor pământului. Amin.

Iar voi, cei ce-Mi sunteți fii, fiți fii-copii, căci cine nu va primi ca un copil împărăția lui Dumnezeu nu va intra în ea, și nu are cine să-Mi mai zică Mie sau vouă de-acum încolo că omul nu poate aceasta: să fie copil.

Întoarce-te la Dumnezeu, omule, că n-ai unde să mai ajungi de-acum. Eu, Domnul, te aștept să te întorci ca să-ți dau inimă nouă, duh din Duhul Meu, duh dătător de viață. Voia ta e numai moartea ta, ca și a omului cel zidit de mâna Mea și așezat în rai, și a cărui voie l-a scos din fericirea cea de veci.

Întoarce-te la Dumnezeu, omule! Deschide-I ca să intre dacă bate să-I deschizi. Tu nu ești decât un om, iar El este Domnul. Deschide-I Lui! Amin, amin, amin.

O, fiilor copii, vă slobozesc de sub povară. Îmi opresc cuvântul, că v-am ostenit, fiilor, și Îmi este milă de voi, și nu poate nimeni pricepe pe pământ greutatea voastră, venirea Mea cuvânt pe pământ. Vă prețuiesc truda cea pentru Mine și pentru om și pentru poporul la care vin, și în mijlocul căruia vă am pe voi punte a venirii Mele. Mâna Mea cea tare vă sprijinește mereu când abia mai puteți voi pe pământ. Văd dinainte tot greul vostru, și mereu Mă pornesc cu sfinții spre voi, că tare mici sunteți pentru toate câte aveți de purtat și de îndurat pentru calea Mea între pământ și cer, și tare puțină putere găsiți de pe pământ! Nu deznădăjduiți. Țineți din răspuțeri în voi nădejdea, credința și dragostea, că tot cerul sfânt plânge cu voi când voi plângeți sub povară și sub dureri fel de fel. Dar Eu Mi-am rugat poporul să vă fie alin, să plângă cu voi și să strige la Mine pentru voi și pentru el și pentru om.

Acum vă îmbrac pe toți, pe toți în puteri cerești și în pază mare de îngeri ocrotitori și ajutători și împlinitori de la Mine pentru toate câte cereți voi. Cereți și veți primi. Cereți cu durere, și Eu vă voi da și voi fi cu voi în dureri, și prin orice greu vom putea, și veți putea toți, toți, fiindcă Eu, Domnul, plângând și din greu suspinând pentru voi și după voi, am grijă de voi. Amin, amin, amin.

24-02/09-03-2003